

Nejaký názov vymyslím

Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Pavel</u> <u>Sekerák</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé (2019)</u>	<u>110001</u>

O b s a h

Nejaký názov vymyslím.....	1
Obsah.....	2
Ticho vo vnútri.....	3
Na krídlach.....	4
V tráve.....	5
Spoznání.....	6
Stále je nádej.....	7
Krídla.....	8
Poklad.....	9
Vrát' sa.....	11
Smiem?.....	14
Mních.....	15
Sila.....	16
Čas.....	17
Západ slnka.....	18
Nad Dovalovom.....	19
Želám si.....	20
Vzdialený svet.....	21
Áno.....	22
Neon heart.....	23
Flood.....	24
Večera.....	26
Žobrák.....	28

T i c h o v o v n ú t r i

Keď sa všetky dvere zatvoria,
ostane len ticho vo vnútri duše.

A okná, ktoré zamrzajú...

Na krídlach

Na krídlach čierneho Pegasa,
letíme v špirále časopriestoru.

Všetko okolo nás, zdá sa,
je naraz akoby hlavou dolu.

Do očí nám obom preniká,
jasné svetlo supernovy.
Mohutná hviezda zaniká,
bez možností obnovy.

Milióny hviezd sa spoja,
v jednu žiarivú galaxiu.
Ak chceš byť ešte moja,
nepúšťaj jeho hrivu!

V t r á v e

Zvodný hlas mi do ucha,
šepká šteklivé predstavy.
Návyková predtucha,
šteklím ťa stebлом bez trávy.

Dotýkam sa tvojho tela,
od päty až k malíčku.
Až si celkom onemela,
s odtlačkom pier na líčku.

S p o z n a n í

Si pre mňa viac ako verš v básni.

Viac ako zakázaná túžba.

Stereotyp – vrah lásky,

dostať aj nás skúša.

Viem, že nie som sám,

aj keď tu pri mne nie si.

Viem, že ťa tu mám.

Alebo tam kdesi...

Ruky pred seba vystierame,

dážď chytáme do dlaní.

Virtuálne sa dotýkame,

za viečkami očí spoznaní..

Stále je nádej

Polnočný výpredaj citov,
bol opäť zatvorený.
Vraj pre nedostatok záujmu.

Oči farby lazuritov,
sú plné podozrení.
Budú tam, kým sa ich neujmú.

Majú ešte pár pokusov,
kým sa obrovská guľa,
na východe znovu objaví.

Uprostred jarných krokusov,
tak aby neusnula,
ľahne si ospalá do trávy.

K r í d l a

Prišla si ku mne rozrušená,
z príbehov o strašidlách.
Objímam ťa z celej sily
a hľadám stopy po krídlach.

Kým tie krídla nenájdem,
neprestanem s objatím.
Tiež preto, nech som si istý,
že ťa už viacej nestratím.

P o k l a d

Vstupujeme zásadne,
cez zatvorené dvere.
Potichu, nenápadne,
hlavne v dobrej viere.

Opustený malý hrad,
prekonal vek smútku.
Aby smiech v ňom zaznel zas,
dal som doň vtáčiu búdku.

Hľadáme na ňu zo stoličky,
i na fresku nad oknom.
Chápeme to pomaličky,
že nám je tu dobre dvom.

To pritesné absolútno,
nič v obraze vyjadrené.
A my s veľkým rámusom
na parkety dopadneme.

Života zmysel vraj,
v živote samom spočíva,
Zlo ide do zabudnutia,
nová nádej ožíva.

Je to vážne umenie,
žiť na kolese šťastia.
Ja však našiel som niečo,
čo spomienky nevrátia.

Kto by si bol pomyslel,
že bol to ten kaštieľ,
ten sa veľmi zmýlil,
poklad som v tebe našiel.

V r á ť s a

Ďaleko za polárnym kruhom,
je miesto kam si odišla.
Nikdy som nebol dobrodruhom,
často však o tom premýšľam.

Najďalej vyšiel som u nás na stožiar
a pozoroval odtiaľ dym z komínov.
Kvôli nemu nedoviedel som na končiar,
ale viem, môj problém bude o inom.

Necítim sa na to, skrátka,
aj keď mi to ťažko budeš veriť.
Mňa vôbec neláka diaľka,
to budem radšej doma žehliť.

Som asi trochu trápny,
nemôžem za to, som už starý pes.
A za celý svoj život,
sa určite nedostanem do nebies.

Nie je mojim cieľom do smrti hrabať,
posledný vklad a mám už melón na účte.

Ja platím menou pánboh zaplať,
sporím a nemám druhých v neúčte.

Viem, je to dnes už trochu tabu,
môže za to doba, v ktorej som vyrastal.

To ja si radšej budem lízať labu,
dobré vieš, že by som nechlastal.

A tiež dobre vieš, že mi srdce trápi,
teplota vyššia ako pri ebole.

Na toto mi nepomôže sa napiť,
či skúmať znamenia na nočnej oblohe.

Ak nepríde Japonec so zázračným liekom,
s výťazkom z lastúry, či pávieho pera,
teplota vyššia než pri akej sa taví sklo,
ani chlp po mne nezanechá.

Celé vnútro mi naplnila,
akási podivná harmónia.
Je ako reťazová reakcia,
pri štiepení plutónia.

Čo tým všetkým chcem povedať?
Chýbaš mi, prosím vráť sa späť.
Nepotrebujem nikam cestovať,
lebo ty si pre mňa celý svet.

S m i e m ?

Sklamaní z lásky
a z nesplnených sľubov,
naplnenie hľadáme
v útrobach opustených budov.

Miloval som ťa skôr,
než som spoznal tvoje telo.
Aj to by som miloval,
keby sa to smelo.

Namiesto tvojich bokov,
dotýkam sa chladných stien.
Za niekoľko dlhých rokov,
spýtam sa znovu: Smiem?

M n í c h

Vrátim sa na miesto kam patrím,
do tmavomodrých hlbín.

Mám ruky prázdne a sny,
ktoré si sám splním.

S kapucou na hlave,
ticho ako mních,
sedím ponorený,
do fantasy kníh.

S i l a

Bez nádeje a lásky,
je naša duša plná bolesti.

To len anjel zla skúša,
koľko sa do nej pomestí.

Nebo, čo máme v srdci,
chráni neobyčajná sila.
Mocná ako nočná búrka,
krehká ako krídla motýľa.

Je to úsmev dieťaťa,
čo zmení noc na deň
a čo v hĺbke mesiaca,
nevidí iba kameň.

Za splnu naň vlci vyjú,
ale aj oni majú strach.
Pred ohňom sa v lese skryjú,
keď vietor víri mesačný prach.

Č a s

Čas je to najvzácnejšie čo máme
aj keď sa nám smeje v zrkadle.
Vzácní sú tí, ktorým ho dáme,
hoci len ako hlas v slúchadle.

Nemilosrdný k šedinám,
milosrdný k spomienkam.
Každý ho len toľko má,
toľko, čo dostal do vienka.

Z á p a d s l n k a

Na čo myslíš, keď sa pozeráš,
na guľu z hélia a vodíka?
Je to minulosť, či budúcnosť,
ktorá pred nami uniká?

Našťastie sme ďaleko,
od radiačnej zóny.
Aj od jadra, v ktorom sa,
hýbu voľné elektróny.

Za pár minút prestanú,
sem jeho lúče prenikať.
Keby som bol jedným z nich,
smel by som sa ti líc dotýkať.

N a d D o v a l o v o m

Tieňohra vysokých stebiel trávy,
tvorí obrazce na tvojej tvári.

Vietor rozohnal všetky chmáry
a zdá sa, že ho to baví.

Z diaľky je počuť zubaté kolesá,
ktoré nás o tieň okrádajú.

Noria sa čoraz hlbšie do lesa
a všetko živé vyhánajú.

Želám si

Keď končí sa deň,
a naše nočné mory ožijú,
želám si, nájdí,
tie dlane, ktoré ťa ukryjú.

Pred búrkou slov,
pred hrozivými bleskami.
Nech sa splnia len,
tie najkrajšie predstavy.

Nech pomynie strach,
a nahradí ho dôvera.
Nech nájdeš tie oči,
do ktorých sa smieš pozerat'.

Vzdialený svet

Vzdialené svetelné roky,
je údolie nových nádejí,
kde nestrácajú sa kroky,
kto hľadá, bude nájdený.

Tam zlé na dobré sa zmení,
za dotyky sa nič neplatí.
Tváre sa neklonia k zemi,
a kto nič nemá, ten je bohatý.

Á n o

Každý deň sa obúvam,
do túlavých topánok.
Plánovací kalendár,
odložil som pod zámok.

Je jedno ako začína,
a ako ten deň končí.
Kdekoľvek som teším sa,
že uzriem tvoje oči.

Ony sú mojim svetlom,
keď som na temných miestach.
Ony sú mojim vetrom,
keď pravý fúkať prestal.

Funguje to? Divíš sa.
Ja poviem ti, že áno.
Budem do nich dívať sa,
až kým nepríde ráno.

Neon heart

I'm watching a silent shadow play,
feeling so far away from you.
Your eyes give me the hope to stay,
to stay in love with you.

My heart shines through the night,
longing for your hand's touch.
Please, come back and hold me tight,
and you'll know, I love you so much.

Piano losing his melody,
the wonderful sounds from above.
Now it all changing to threnody,
our four seasons of love.

There is a war inside my head,
there is a place, where we live.
Come and touch my neon heart,
the only thing you can believe.

Flood

Why is it all so complicated?
How do I fight without a sword?
Why are our souls still disconnected?
Why can't I find the magic word?

Too many questions in my head.
Look, what your love has done to me!
I know It's my daily bread,
to be the one who's still gloomy.

I'm living in a world of fantasy,
where roses aren't red as blood.
The pain in my heart brings me to ecstasy,
and then it's all gone with a flood.

V e č e r a

Poukaz na romantickú,
večeru pre jednu osobu,
obdržal som ako výhru,
bez zjavného dôvodu.

Tak tu sedím, pozerám sa,
na ružu vo váze na stole.
V názvoch jedál strácam sa.
Strácam v časopriestore.

Cítim sa tu ako duch,
obsluha si ma nevšíma.
Všade lieta plno múch.
K večeri je asi mršina..

Ž o b r á k

Stopy bosých nôh,
namočených v krvavej kaluži,
zanechávam za sebou.
Vraj, nech každý má čo si zaslúži.

Necítim vôbec žiadny strach,
nechápem prečo sa všetci smrti boja.
No zmrzol mi úsmev na perách,
keď som zistil, že je tá krv moja.

Bola ešte teplá, keď mi stekala po tele dolu.
Moje telo sa znieslo k zemi spolu s ňou.
Myslím na krásne chvíle, čo prežili sme spolu,
a ďalej už iba blúdím tmou.

Ostrá bolesť v hrudi,
tričko postriekané krvou.
A okoloidúci,
nehnú ani brvou.

V tom zbadám pred sebou,
nohavice s čiernymi bodkami.
Moment, neboli to bodky!
Boli to škvrny od kávy.

Nakoniec sa to skončí dobre,
napadlo mi, keď sa ku mne sklonila.
Ona len vytiahla nejaké drobné
a na zem predo mňa ich hodila.